

piller havde i Længden ikke kunnet hjælpe den stakkels forfulgte Mand! . . .

Da Karsten kom hjem, sad hun igen i en af de store Lænestole foran Ovn. Det var begyndt at mørkne. Lidt kuldsvær, som hun var og særligt blev det i Skumringen, havde hun taget et Sjal over Skuldrene, et blødt, søgræsgrønt Silkesjal, der var hendes Mands sidste Gave til hende.

Hun rakte Haanden ud imod ham, da han kom ind.

„Jeg har længtes efter dig!“ sagde hun.

Den galante Ægteemand bøjede sig ned over Haanden og kysede den ærbødig. Men forinden var hans Blik fløjet søgende omkring i Stuen, og han betragtede hende lidt mistænksom.

„Den Naadige har dog glemt sit Løfte. Jeg har med Længsel ventet det højtideligt anmeldte Besøg.“

„Jeg var ogsaa paa Vej, min Ven! Men jeg fik selv Besøg.“

„Jeg syntes jo nok —. Hvem var den lykkelige, om man tør være saa fri?“

„Ja, kan du gætte? En stor Overraskelse!“

„En Dame eller en Herre?“

„En Dame.“

„Smuk?“

„Ja, jeg finder hende smuk. Men jeg har forresten ikke altid gjort det. Du traf hende i Sommer paa Storeholt. Min gamle Skolekammerat Meta . . . Fru Gaardbo . . . Distriktslægens Kone derovre. Husker du hende saa?“

„Jo, nu du siger det. Men hvad mener du med at kalde hende smuk? Hun var jo en almindelig Landsbymadamme.“

„Saa har du ikke lagt Mærke til hendes Øjne. Dersom du engang faar Bestilling paa at male en Madonna, kan du bruge hende til Model. Hun har faaet fem Børn og har alligevel et Blik saa uskyldigt som en tolvaars Pige.“

„Det lyder unægtelig interessant. Fem ubesmittede Undfangelser maa vel siges at være en Rekord. — Men for at tale om noget andet,“ sagde han og gik med sine lange, nervøse Skridt ud over Gulvet, „har du læst Aviserne idag?“

„Nej.“